

Ticho někdy může být ohlušující.

temné

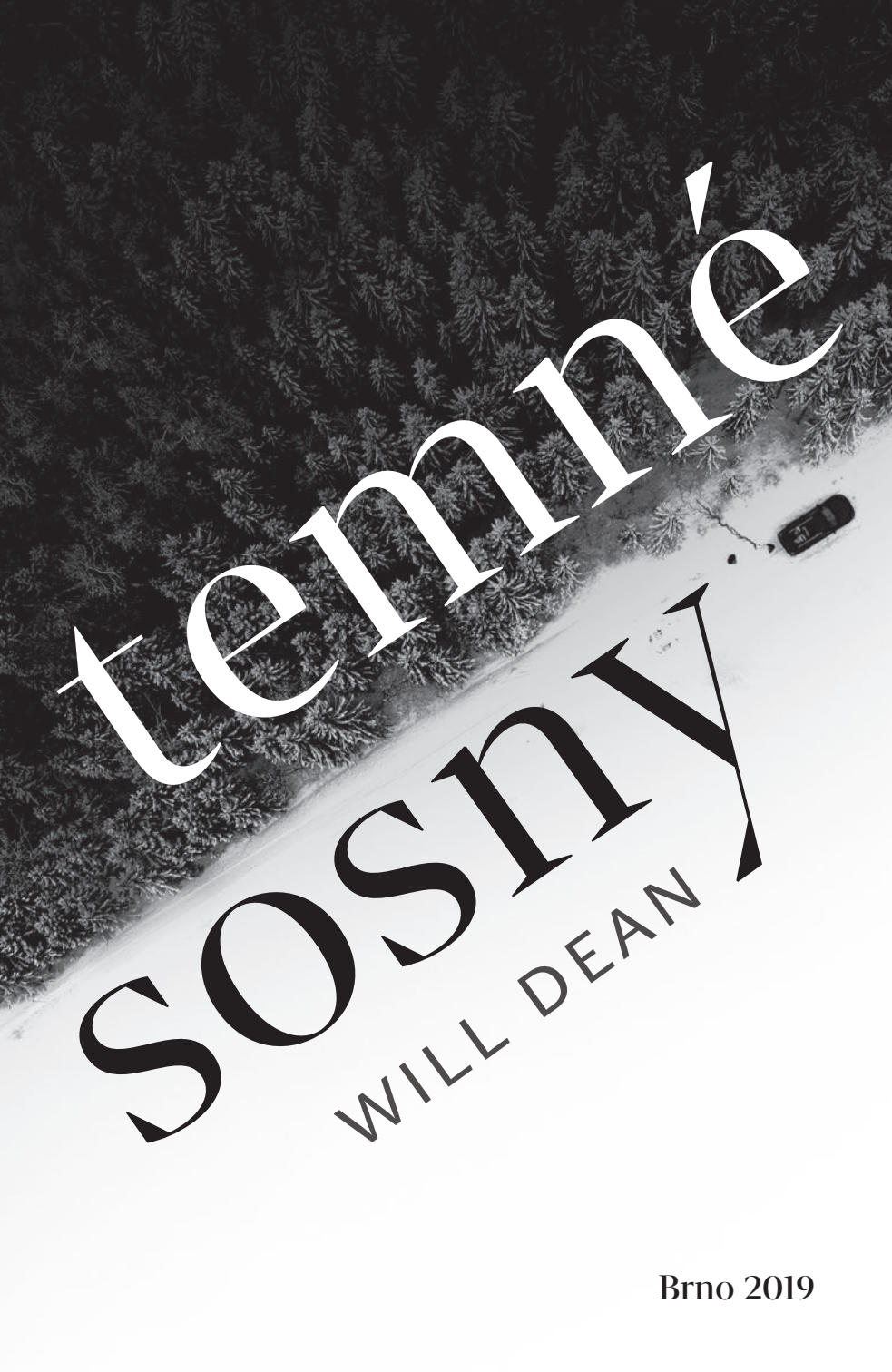
SOSNY

WILL DEAN

host

WILL DEAN
temné sosny

temné

SOSNY

WILL DEAN

Brno 2019

Dark Pines

Copyright © Will Dean 2018

The moral right of Will Dean to be identified as the Author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs, and Patents Act 1988

Cover photo by Martins Vanags / Shutterstock.com

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0059-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0060-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0061-1 (Formát MobiPocket)

Pro V. P. Navždy.

1 GAVRIK, ŠVÉDSKO

Z přerostlých borovic se vynoří los — je ohromný. Půl tuny, možná víc. Dupnu na brzdu, a jak se kola zarývají do šterku, můj pick-up se začne třást. Odhrnu si vlasy stažené do culíku a zapnu naslouchadla. Ozve se znělka výrobce a pak už slyším. Los je třicet metrů ode mě a jen tak tam stojí — šedivý, chundelatý a velký jako stodola.

Motor běží naprázdno. Vzpomenu si na tátovu nehodu před dvanácti lety, na jeho auto, nebo spíš na to, co z něj zbylo, a pak udeřím pěstí do klaksonu. Jeho zvuk mi zaplaví hlavu, ale není to skutečný zvuk, ne takový, jaký byste slyšeli vy. Pro mě je zvuk zesílený plastovými spirálami za ušima. Klakson udělá, co má, a losí samec odkluše po pěšině, s varlaty visícími nízko mezi hubenýma šedivýma nohama.

Trochu zrychlím a sleduju ho, srdce mi přitom buší moc silně a moc rychle. Los dojde na prosluněný plácek o kousek dál a zastaví se. Je prehistorický, obrovský, naprosto divoký, prastarý a vyšší než můj pronajatý pick-up. Znovu šlápnu na brzdu a zatroubím, ale to ho nevyděsí. Už jsem zadýchaná a na čele se mi leskne pot. V autě není dost vzduchu. Není tu policie a přede mnou ani za mnou se neobjevily žádné reflektory.

Srst, která pokrývá jeho parohy, se ve slunci zaleskne a zvíře ke mně otočí svou těžkou hlavu. Změní svůj postoj. Utgardský les kolem mě potemní, los dupne kopytem a prolomí tenkou vrstvu ledu ve výmolu v cestě. Světla auta zachytí cákanec špinavé vody dopadající losovi na srst; pak se zvíře podívá přímo na mě, skloní hlavu a vyrazí.

Odbrzdím, zařadím zpátečku a tlustou gumovou podrážkou prudce dupnu na plyn. Můj vlastní křik zní jako z jiného světa.

Auto začne couvat a vytvoří mezi mnou a losím samcem jasný prostor — mezi mou a jeho tváří, mezi mým protrhaným obočím a jeho parohy tvrdými jako kámen.

Z kapsy vytáhnu telefon a položím si ho do klína, přestože každý ví, že v Utgardském lese není signál. Oči mi těkají mezi čelním sklem a zpětným zrcátkem. Snažím se dívat současně dopředu i dozadu a zdá se mi, že jsem v lese zahlédla záblesk pohybu, možná člověka, ale hned zmizí. Tohle všechno je moje vina. Nikdy jsem za tím losem neměla jezdit. Skrz jeho parohy vidím tmavou oblohu a někde ve svém nitru se obrátím na tátů. Přejíždím výmoly a spadané větve a losí černé oči se pořád lesknou v reflektorech. Couvám třicetkilometrovou rychlostí. Telefon mi spadne z klína a zarachotí někde mezi pedály. Zrychlím. Světlo slábne a los míří pořád přímo na mě. Levá pneumatika se zachytí o okraj příkopu a musím strhnout volant, abych se udržela na silnici. A vtom se parohy dotknou nárazníku a do uší mi pronikne skřípění kovu. Nic nevidím. Cítím, jak se mi do stehna zaboří tyčinka pomády na rty, a hned nato se ve zpětných zrcátkách zablesknou cizí světla.

V dálce za mnou se objeví nákladák nebo traktor a jede přímo ke mně. Z toho pohledu bych měla mít radost, ale nemám. Cesta je dost široká jen pro jednoho z nás. Parohy se znovu otřou o kapotu auta, až z toho skřípění svařím obličej. V puse mám sucho a ve svetru je mi horko. Couvám vstříc srážce a před sebou mám losa.

A v tu chvíli zaslechnu výstřel.

Los vyrazí ke stromům, přeskočí příkop a zmizí ve tmě lesa. Poslední věc, kterou vidím, než ho znovu pohltí Utgardský les, jsou jeho zadní nohy.

Potí se mi dlaně a volant je na omak vlhký a kluzký.

Zastavím, ale motor nechám běžet. Vozidlo za mnou, nejspíš čtyřkolka, kterou používají lovci k odtahování čerstvě zabitých zvířat, odbočilo mezi borovice.

„Dýchej,“ říkám sama sobě. „Dýchej.“

Zachránil mě výstřel z pušky hned první den lovecké sezony losů. Před třemi lety v Londýně by ten zvuk popisovali na titulních stranách novin a udělal by se kolem toho rozruch. Teď a tady ve Värmlandu, v tomhle životě, je to normální. Dokonce bezpečné.

Když si přetahuju svetr přes hlavu, zamotá se do bezpečnostního pásu. Než se mi ho podaří uvolnit, chvilku s ním zápasím, je mi horko a jsem rozčilená. Prameny mých jemných blondatých vlasů jsou nabitě statickou elektřinou z vlny a poletují ve vzduchu.

Zařadím a vyrazím vpřed. Ne tak rychle jako předtím a rozhodně ne tak rychle, jak bych chtěla, ale opatrně; mám zapnutá dálková světla a očima bloudím po temných místech po stranách pick-upu. A pak se vůz přehoupne nahoru na asfaltovou silnici a jedu zpátky do Gavriku. Na E16 je pořád zácpa, ale rozhodnu se na dálnici zůstat. Už žádné zkratky. Už žádné souběžné lesní cesty.

Mám hlad, jsem unavená a hladina adrenalinu v krvi mi začíná klesat. Mám třicet dva hodin na to, abych napsala osm hlavních článků, než půjdeme ve čtvrtek večer do tisku. Přepnu na potkávací světla a v uších mi pořád zní zvuk parohů škrábajících po kapotě. Projedu kolem značky oznamující začátek Gavriku a podél cesty se objeví pouliční lampy. Civilizace se postupně vrací. Nejdřív to jsou reflexní odrazky na silnici a středová čára a teď veřejné osvětlení. Podělané neosvětlené lesy ať se drží daleko ode mě. Já chci chodníky a kavárny a kina a fast foody a knihovny a bary a parkovací hodiny. Chci předvídatelnost a chci umělost.

Projedu mezi drive-thru u McDonaldu a supermarketem ICA Maxi a zamířím na Storgatan, hlavní ulici. Pulz se mi zpomaluje, ale v hlavě se mi pořád vrací tátova nehoda. A to jsem u ní ani nebyla. Moje vzpomínky jsou lži a jejich obrazy se během

let ustálily. Jedu dál. V pozadí se jako věže katedrály tyčí dva stejné komíny továrny na lékořici. Obchody zavírají, zaměstnanci si navzájem co nejrychleji přejí dobrou noc a pak se se zvednutými límcí rozejdou ke svým volvům, ke svým domovům a vyhříváním podlahám a velkým televizím.

Parkovací místo mám označené svým jménem, ale vůbec to není nutné. Parkovacích ploch má město nadbytek. Je připravené na budoucnost, ale nikdo neví, jestli a kdy ta budoucnost — taková, ve které se Gavrik rozroste o padesát procent — nastane. Proč by k tomu mělo dojít? Ti, kdo tu vyrostou, odejdou. Ti, kdo město navštíví, se sem už nevrátí.

Zamknu pick-up a otevřu dveře budovy *Gavrik Posten*, městských novin a svého pracoviště. Týdenní náklad: šest tisíc výtisků. Nečekala jsem, že skončím tady, ale stalo se. Byla jsem na pohovorech ve čtyřech slušných novinách v okruhu tří hodin od mámy a dostala jsem čtyři nabídky. Matka žije v Karlstadu a její rodina sestává jen z mé maličkosti, takže když onemocněla, přestěhovala jsem se z Londýna zpátky. Není to jednoduché, ona není jednoduchá. Jenže je to moje máma. Z Gavriku je to do Karlstadu blízko, ale ne příliš blízko, a od Leny, poloviční Nigerijky a šéfredaktorky *Postenu*, se můžu učit. Recepce se skládá ze dvou židlí, zaprášené kytky v plastovém květináči a přepážky s měděným zvonkem a krabičkou na drobné.

Lars, náš ostrílený reportér na částečný úvazek, tu není. Nadzvednu přepážku — prkno z borového dřeva na vrzajícím pantu — a pověsím si kabát. Prsty se mi pořád třesou. Skopnu z nohou kanady a vezmu si prezůvky. V přední kanceláři jsou dva stoly, jeden můj a jeden Larsův. Vzadu jsou další dvě kanceláře, jedna pro Lenu a jedna pro Nilse, mého kolegu s mozkiem o velikosti hrášku, který má na starost reklamy. Naše redakce je celkem vzato hrozná díra, ale každý pátek se nám podaří vydat vcelku slušné obecní noviny.

V Gavriku žít nechci. Ale žiju. Máma mě potřebuje, i když nikdy nic takového neřekla, to ani omylem. Má to už i v kostech a krvi, a dokud můžu dělat i maličkosti, jako třeba donést jí krém na ruce, který má tak ráda a který voní po růžích, předčítat jí z jejích oblíbených kuchařek, když už ji to teď samotnou tolik unavuje, nebo jí koupit čerstvé skořicové šneky, tak to dělat budu. Nejsem v tom moc dobrá. Tyhle věci mi nejdou přirozeně, stejně jako nikdy nešly přirozeně ani jí. Ale dělám, co můžu. A pak se jednoho dne, jednoho smutně šťastného dne vrátím do skutečného světa, do velkoměsta — jakéhokoli, čím většího, tím líp.

„Tuva Moodysonová,“ řekne Nils a vychází ze své kanceláře. Jeho nagelované vlasy tvoří bodlinky, jako by byl teenager, a košili má tak tenkou, že mu vidím bradavky. „Co se ti stalo? Jelas domů dát si rychlovku, co?“

Posadím se a uvědomím si, že mám tričko pořád přilepené ke zpocenému tělu a vlasy rozčuchané; jejich prameny se mi lepí k obličejí a culík se rozpadá. Vypadám hrozně.

„Jen rychlá trojka,“ řeknu. „Pozvala bych tě, aby ses přidal, ale máme svou úroveň, takže...“

Trochu ho to zaskočí. Vráti se do své kanceláře, což je ve skutečnosti redakční kuchyňka. Pomalu za sebou zavře dveře.

Probudím počítač z režimu spánku a najdu články, které už jsem napsala, i ty, které mají jen titulek a osnovu. V levém naslouchadle se ozve pípnutí, upozornění na slabou baterii, první ze tří; potom se naslouchadlo vypne a mně zůstane jen deset procent sluchu, které v uchu mám.

Na antireflexním monitoru mám otevřených osm dokumentů ve Wordu, jeden přes druhý. Místní škola se rozšiřuje — vzniknou tak tři další místa pro děti a jedna nová pracovní pozice. Fasáda bytového domu nedaleko toho mého se opravuje, protože ta původní se nehodila do počasí ve Värmlandu a teď odpadává po kusech jako strupy. Místní městská rada,

Gavrik Kommun, rozhodla, že letošní zimu bude v provozu o jeden pluh méně. Další dva farmáři budou v pohotovosti. Právě probíhá soutěž Lucia 2015 a přihlášky je nutné poslat do luteránského kostela na ulici Eriksgatan do konce měsíce. Pro celé město platí varování před klíšťaty kvůli nárůstu onemocnění lymfskou boreliózou a encefalitidou. Klíšťata brzy zmrznou, ale mírné září nám zajistilo pár týdnů v jejich společnosti navíc. Björnmossen, největší obchod se zbraněmi a náboji ve městě, bude první týden v říjnu otevřený o dvě hodiny déle než obvykle, takže lovci, kteří nemají možnost uvolnit se z práce, si i tak mohou nakoupit, co potřebují. Jednadvacátého října se bude v Munkforsu konat řemeslný jarmark. A konečně, zpráva, na které jsem pracovala dnes: zprovoznění nového bělicího zařízení v místní papírně, která je druhým největším zaměstnavatelem v okolí, hned po továrně na lékořici Grimberg.

A to jsou moje články. To je všechno. Založené na drbech, zápisech z jednání městské rady a poslouchání cizích hovorů v místní lékárně. Možná nezábavné, ale přesně tohle mí čtenáři chtějí. Kolikrát jste si z národních novin vytrhli článek a pověsili ho na ledničku? A kolikrát jste něco vystřihli z místního plátku — možná proto, že vaše dcera zabodovala v hokejovém zápase nebo se vašemu sousedovi podařilo vypěstovat nejdelší mrkev ve městě — a pověsili si to na ledničku? Mým čtenářům na podobných věcech záleží, a tím pádem na nich záleží i mně.

Lars vejde dovnitř, zvonek zacinká a můj kolega ze sebe začne odlupovat svůj stařecký kabát.

Píšu, takže si vypnu naslouchadla, abych se mohla soustředit. Tričko se mi pomalu odlepuje od kůže a já si zase začínám připadat normálně. Cítím svůj vlastní pot, ale deodorant ho z větší části překryje. Kdybych byla pořád ještě na stáži v *Guardianu*, dala bych se trochu do pořádku, ale tady ne. Nevadí. Není to důležité.

Lena otevře dveře a zůstane v nich stát. Diana Rossová v džínách a mikině. Oči má doširoka otevřené a nic neříká.

„Co je?“ zeptám se.

Rukou si zakrývá ústa. Vrtí hlavou a něco říká, ale nevidím jí na rty. Nemůžu odezírat.

„Cože?“ Šátrám po zapínání naslouchadel a zeptám se: „Co se stalo?“

Lena si odkryje tvář. „Našli tělo.“

2

„Pusťte zprávy,“ řekne Lena a ukazuje na starou televizi, která visí na zdi.

Naslouchadla se zapnou a do uší mi zahraje znělka.

„Já to věděl,“ ozve se Nils a přidá se k nám v hlavní kanceláři redakce. Vypadá nadšeně, jako školák. „Neříkal jsem to, Leno? Ty lesy jsou prokletý. Brácha tvrdí, že to tělo našli v Utgardském lese. Jeho kámoš na pohotovosti přijal hovor, co označoval nalezení těla. Neříkal jsem, že se to v těch lesích stane znova? To teda říkal.“

Pustím místní zprávy.

„Cos slyšel, Nils?“ zeptám se. „Co přesně říkal tvůj brácha?“

Nils se podívá na Lenu. „Myslíš, že je to zase Medúza?“ Pak se otočí ke mně. „To se stalo předtím, než jsi sem přišla, Tuvo.“ A pak se podívá na Larse. „Ve kterém roce byla Medúza?“

„Poslední tělo našli v devadesátém čtvrtém,“ řekne Lars. „Ale tohle to nebude...“ Poškrábe se na pleši. „To bylo před dvaceti lety, tohle bude jenom nějaká nehoda při lovu.“

„No jasně,“ řekne Nils. „Jenom nehoda. V Utgardském lese. To rozhodně. Můj brácha si myslí, že to tělo našli v Mossenu.“

Vezmu si kabát.

Nils se podívá na Lenu. „Ty ji necháš jet do Utgardu úplně samotnou?“

Natáhnu si kanady a kývnu na ni. „Zavolej, jestli se dozvíš detaily.“

„Vezmi si foťák,“ řekne Lena.

Samozřejmě že si sakra vezmu foťák.

„Jasně,“ přikývnu a popadnu ho z Larsova stolu, kde se nabíjí, a vykročím na temnou prázdnou ulici.

Neprší, ale vzduchem se ve vlnách táhne vlhký opar. Byl výstřel, který vyplašil mého losa, tentýž, který někoho zabil? Zachvěju se a popoběhnu k parkovišti.

Jedu třicet kilometrů rovně od města a podjedu dálnici. Utgardský les je to jediné, co vidím po pravé straně. Projedu kolem ukazatele porostlého svlačcem a začnu se přibližovat vjezdu do lesa, sotva viditelné mezeře v hustém smrkovém porostu. Když jsem se vracela z papírny směrem na jih, jela jsem po kraji Utgardského lesa, abych se vyhnula zácpě, ale teď musím zajet hluboko do něj. V Rádiu Värmland přeruší lidovou písničku a oznámí, že policie uzavřela oblast Mossenu; důvodem je nalezení těla. Žádají lovce a pejskaře, aby se až do odvolání drželi od vesnice dál.

Když opustím asfaltovou silnici a odbočím na šedivou štěrkovou cestu, rádiový signál začne vypadávat. Štěrková cesta je dost široká pro dvě auta, pokud obě zajedou až na samý okraj. Je tu tma jako v hrobě, takže zapnu dálková světla a mhouřím oči do mlhy. Na jaře je les snesitelný — pokud sedíte v pick-upu. Všude kolem vás kvetou světle zelené borovice a divoké rostliny. Když jedu ve svém hiluxu, zvládám to. Teď je však říjen a jehličí borovic je tmavé a promáčené, mech hnědý a břízy opadané. Palubní deska ukazuje dva stupně nad nulou. Projíždím temnou alejí borovic vysokých jako majáky.

Rádio nepravidelně naskakuje, ale běží v něm jen předpověď počasí. Hlásí další déšť. Moje GPS ukazuje úzkou cestu, která vede na beztvary zelený prostor směrem na jih, v jehož středu bliká na displeji konec trasy. Okolo cesty je rozmístěno pět domů, takže stačí, abych našla ten, vedle kterého parkuje policejní auto. Poškrábu se na levém uchu a dotknu se naslouchadla, částečně proto, že to jinak nejde, a částečně proto, že když jsem na místech, jako je tohle, uklidňuje mě to.

Vraždy označované jako Medúza se staly dvacet let před mým příchodem. Jsou místní legendou tvořenou několika fakty,

na něž se navrstvila spousta blábolů. Tři střelby během čtyř let. Policie nikdy nikoho neobvinila a zabíjení prostě přestalo. Všechna těla se našla v lesích, všechna byla nějak znetvořená, to je všechno, co o případu vím. Místní o tom mluví neradi. A ty, kdo o tom mluvit chtějí, nemá cenu poslouchat.

Přijíždím k prvnímu stavení ve vesnici a rádio mám stále potichu zapnuté pro případ, že by náhodou hlásili něco nového. Zpomalím na deset kilometrů v hodině. Dům vypadá dost omšele. Prkna potřebují přetřít a některá okna jsou porostlá břečťanem. Jediné, co vidím, je zahrada, tlumeně osvětlená sotva funkčními solárními světly — levnými, které tady na severu trochu fungují v létě, ale v říjnu skoro vůbec. V domě se nesvítlí. Nikdo není doma. Když zrychlím a chystám se jet dál, podívám se do zrcátka a všimnu si světla, které jsem předtím neviděla, ale které není v domě. Pak však zhasne stejně rychle, jako se rozsvítilo.

Telefon mám skoro vybitý, takže si ho připojím na nabíječku přes cigaretový zapalovač v pick-upu. Z rádia se místo harmoniky ozývá banjo, ale signál je pořád slabý a slyším hodně šumu. Zpomalím. Cesta se postupně víc a víc zužuje a na obou stranách se tyčí útesy z polámané žuly a balvany nahromaděné v kupách na sobě. Borovice se sklánějí k sobě, a na některých místech se dokonce nad prostředkem cesty dotýkají a skoro ji tak uzavírají. Působí to dost zvláštně.

Další dům vypadá normálně. Prosvětlují ho závěsné lustry, které visí ve všech oknech, a ozařují venkovní světla na zdech. Je to jednopodlažní švédský torp, tradiční tmavě červená chalupa. Znovu zpomalím a nechám auto jet krokem, aniž bych tlačila na plynový pedál. Zapnu stěrače, chci vyčistit přední sklo, a dívám se okénkem spolujezdce. Přes nános hmyzu vidím na příjezdové cestě volvo označené jako Taxi Gavrik. V truhlících na okně zahlédnu suché květiny, pelargonie. Zdá se mi, že v okně vidím něčí tvář, jak se dívá ven. Dětskou, nízko, ve výši

parapetu. Ale teď jsem dům přejela a blížím se ke strmému kopci. Zvýším otáčky motoru a naberu rychlost. Ztlumím vyhřívání sedaček. Cestu nedávno posypali štěrkem a můj pick-up je na ní hlasitý, zimní pneumatiky přežvykují drcené kameny a já stoupám. Nahoře se cesta prudce stočí doprava, takže zabrzdím a kola dostanou na kluzkém listí smyk.

Po obou stranách cesty je jen bažina, žádné příkopy. Pár centimetrů vyvýšená štěrková cesta vede močalem s rákosím a temnou vodou, ve které se odráží obloha.

Další dům stojí po mé pravé straně a ucítím ho dřív, než uvidím. Z kapsy vytáhnu pomádu na rty, protože je mám od topení v autě suché. Cítím oheň a kouř linoucí se ze dřeva a z nějakého důvodu mi to připadá uklidňující. Jako bych cítila domov. Tenhle dům však jako domov rozhodně nevypadá, spíš jako nějaká dílna. Ani nezpomalím, protože vevnitř vidím tváře osvětlené zářivkami. Jednopodlažní dílna, z jedné strany otevřená, uprostřed s krbem, a dva, možná tři muži v montérkách — možná to jsou tři tesaři — řezou a brousí. Vedle dílny stojí skromný domek natřený nažluto. Předě dveřmi visí na háku dva mrtví ptáci. Možná bažanti? Koroptve? Na kovové tyči je přišroubováno pět očíslovaných poštovních schránek.

Cesta se ještě víc zužuje, takže se musím soustředit, abych z ní nesjela. Příkopy na obou stranách vypadají prudce a plně. Jsou zavodněné, což je v říjnu běžné, stejně jako jezera a přehrada za městem a studny v zahradách místních obyvatel. Zdá se mi, že v dálce vidím světlo z baterky, ale pak ho zakryjí stromy.

Můj telefon je nabitý na dvaadvacet procent. Vytáhnu ho z nabíječky a hodím vedle foťáku. Přední sklo se začíná zamlžovat, takže zapnu ventilátor a pootevřu okénko. Les voní zemitě, jako hlína, když odvalíte kámen. Je cítit po stínkách a shnilých jablcích, slimácích a mokřých kobercích. Zatočím za roh a obědu spadlou březovou větev. Předě mnou svítí světla: blikající

modré majáčky na střechách tří aut a sanitky. Jsem šťastná, protože to znamená, že mě někdo ochrání. Auta mi také ukazují, kde se nachází můj budoucí článek. Jsem však vděčná i za silná světla na jejich střechách, která blikají a odrážejí se od mokrých větví borovic jako modré výbojky na diskotéce.

Zaparkuju a vypnu motor. Déšť je teď ještě silnější, takže si sundám naslouchadla a zastrčím je do kapes kabátu. Když zmoknou, přestanou fungovat a já si nové nemůžu dovolit. Každé z nich stojí můj měsíční plat. Když je nosím pod kloboukem, praská v nich a slyším ozvěnu. Vezmu si foťák a telefon, nasadím si kapuci a vystoupím na cestu. Vzduch je cítit ještě štiplavěji než předtím. Mulč. Staré listí a stojatá voda.

Dům je ve skutečnosti docela hezký. Vypadá dražší než ty předchozí, má dvě patra, velká okna a v patře je po celém obvodu domu zastřešený balkon. Nahoře je puštěná televize. V pokoji bliká obraz.

Cítím, že někdo někde mluví, ale žádný hlas neslyším a nikoho nevidím. Sáhnu si pod kapuci a nasadím si na ucho levé naslouchadlo.

„Tuvi,“ ozve se hlas z balkonu nade mnou.

Vzhlédnu.

„Docela ti to trvalo.“

Hlas patří strážmistrovi Thordu Pettersonovi, druhému nejdůležitějšímu muži v dvojčlenném gavrickém policejním sboru.

„Vždyť je to uprostřed ničeho,“ řeknu. „Můžu jít dovnitř?“

Zavrtí hlavou a usměje se. Z okapu nad jeho hlavou kape voda. Nejdřív ukáže na sebe a pak dolů na mě.

Foťák mám pořád v tašce, čekám u vchodových dveří. Balkon nade mnou mě chrání před deštěm, takže si nasadím i pravé naslouchadlo a zapnu ho.

Dveře se otevřou, ale moji pozornost upoutá něco jiného. Po mojí pravici, za domem, spatřím dva záchranáře, jak v doprovodu gavrického policejního šéfa vynášejí z lesa nosítka.

Jsou celí promočení a po kolena špinaví od bláta; opatrně našlapují přes polorozpadlou kamennou zídku a přes hustý porost ostružiní. A potom vidím dalšího. Za policejním velitelem kráčí muž v zářivě oranžové kšiltovce a v ruce nese pušku.

3

Ale není to muž, je to vysoká žena sportovní postavy s vlasy zastrčenými pod čepicí a límcem bundy zvednutým až k nosu. Vidím její řasy.

Přes tělo, které zdravotníci nesou, je natažená šedá plachta. Uprostřed ní se rýsuje tmavá skvrna nad trupem člověka, který pod plachtou leží. Skvrna se leskne. Vidím zvadlou ruku se zlatým snubním prstenem. Zvednu foťák k očím, ale policisté, Thord a velitel Björn, cestou k sanitce zavrtí hlavou. Zadní dveře sanitky jsou otevřené a zdravotníci vnesou nosítka dovnitř. Björn nastoupí za nimi, dveře se zabouchnou a sanitka odjíždí směrem k dálnici.

Žena s puškou ke mně přistoupí a potom se k ní přidá i Thord. Společně stojíme uprostřed Utgardského lesa pod stínem balkonu. Celou minutu všichni mlčíme.

„Dneska večer ti toho moc říct nemůžu, Tuvo,“ začne Thord. „Radši si zavolej zítra ráno na stanici.“

„Identifikovali jste oběť?“

„Nechme to všechno na zítra.“

Thord se otočí k ženě v čepici.

„Můžu vás odvézt domů, Frido? Myslím, že Hannes by byl rád. Prožila jste si dneska peklo a vsadím se, že tohohle počasí už máte plné zuby.“

„Já vás můžu odvézt,“ vyhrknu, hladová po informacích, stopě, zdroji, citaci. „Kde bydlíte?“

„A vy jste...?“ zeptá se Frida.

„Tuva Moodysonová. Jsem novinářka z *Postenu*. Promiňte, měla jsem se představit.“

Podá mi silnou ruku zčervenalou chladem.